

Се суть дѣлъ найголовнѣйшии зѣни дотѣрьшнаго закона о правѣ выборчомъ, якъ ухвалено въ радѣ державной, (доси только сице въ паѣнѣ послѣбѣ). Якъ на око може выдаватися та зѣна маловажно, такъ на дѣлѣ есть она великои ваги, а то не только сама про себѣ, але такожь и здѣль тыхъ горничихъ розправъ, якъ велится при той реформѣ въ радѣ державной. Централісты выступили съ цѣлою завзатостею и яростею противъ сеи реформы. Неминѣе горяча була и оборона сеи реформы черезъ праѣцю. Колькодневій горячій, часами ажъ до крайности бурливъ розправы надъ сею реформою показали наглядно, шо обѣ спорачи стороны були добре свѣдоміи той ваги, аку мае ухвалена реформа выборчка для будущности нашого парламенту и для скрѣпленія взглѧдию ослабленія двохъ головныхъ партій: автономистовъ и централістовъ.

На першій поглядъ моглобы здаватися, шо праектованіа реформа не подас причини до обазы якѣи небудь парламентарной партіи, шо она не дотыкаетъ партійныхъ отношеній и не въ силѣ зѣнити тѣ отношенія, именно ажъ збѣльшили числа автономистичнѣй послѣбѣ. Таже таи реформа зовсъмъ не збѣльшила числа послѣбѣ, она только зъ одній стороны переводить способъ выборовъ послѣбѣ зъ великіи посѣлости въ Чехахъ на той ладъ, якъ есть принятый у другихъ краахъ коронныхъ а именно въ Галичинѣ, Буковинѣ и Тиролю при выборахъ послѣбѣ зъ большои посѣлости, — а эти другои стороны розширятъ право выбору на тыхъ, доси бѣтъ права выбору выключенныхъ, которѣ платятъ 5 зр. безпосреднѣхъ податковъ державныхъ (доси прислугує се право выбору только тымъ, шо платять що найменше 10 зр. бѣтъ податковъ), отже розширие право выборче для всѣхъ краахъ безъ взгляду на по-одинокїи народности и сторонництва. Черезъ то збѣльшаеся вправдѣ число выборцѣвъ, але число послѣбѣ остается те same и нема причини видѣти въ тѣмъ якои небудь кривды для сего або того сторонництва. Сами же централісты признали въ своихъ бесѣдахъ, шо они не противъ сею розширению выборчого права на тѣхъ званихъ "Fünfguldenmänner", ба они навѣтъ самі въ внесенію своеи партії (представениемъ референтомъ меньшости дромъ Гербстомъ) признали се розширенье. Централісты головно нападали на первую часть сеи реформы (внесеніе Цайтамера) о зѣнитѣ способу выборовъ зъ большои посѣлости въ Чехахъ, але и тутъ не подали предметовыхъ причинъ, которыи самі собою говорили противъ сеи зѣни и показували кривды, якъ можгобы та зѣна принести централістичному сторонництву.

И спрадѣ зъ безстороннаго становища нема що закинути и противъ сеи реформы выборчого права въ большои посѣлости ческихъ, а противно, скоро вже узнаеся велики посѣлости яко особну группу осѣбныхъ интересовъ (а се признаютъ зарѣво централісты якъ и автономисты), то сама справедливость

вымагає такои зѣни, сего подѣлу великихъ посѣлостей ческихъ на поодинокїи группы выборчѣ, якъ се есть вже доси въ Галичинѣ, Буковинѣ и Тиролю. При дотеперьшнѣй стаи рѣчей було такъ, шо при выборахъ зъ большои посѣлостей въ Чехахъ колька голосовъ а навѣтъ и одинъ голосъ мѣгъ перевагу надъ централістичною. Можна отже сподѣватися, шо и при новыхъ выборахъ всѣхъ 23 послѣбѣ зъ великихъ посѣлостей выйдутъ всѣ 23 послы зъ консервативно-национальнои партіи, противно централістамъ. А коли навѣтъ и не всѣ 23 послы выйшли зъ консервативно-національнаго табору, то все таки выключена вже та евентуальность, щобы всѣ 23 послы выйшли зъ централістичнаго табору, бо въ группѣ фідеїкомиссовыхъ посѣлостей и въ гдѣякихъ другихъ групахъ маютъ консервативно-националы по всѣ часы забезпечену большои.

Не менши зѣни може послѣдувати въ курінѣ и сельскихъ громадѣ черезъ розширеніе выборчого права на тыхъ, шо пізатъ 5 зр. бѣтъ податковъ. Нѣмецкій централісты суть на скрѣзъ представителеми капиталистовъ и богатого іѣщанства, цѣла ихъ политика була и есть капиталистично-буржуазна и тымъ поясняєса, для чего централісты звѣзды були противъ розширению выборчого права въ користь убожшои людности, а вже по всѣ часы рѣшично противъ загальному голосованию. Они чують, шо коли розширеніо выборчое право на убожшу людность, то тогда навѣтъ не въ однѣмъ чисто нѣмецкому окружуѣ выборчихъ и въ іѣстахъ выбирано доси мимо значного процента а навѣтъ и мимо переваги славянскай людности нѣмецкимъ послѣбѣ для того, шо убожжа славянска людность була по большои части выключена бѣтъ выборчого права. Отже въ многихъ такихъ іѣществахъ нова реформа выборчого права перехилить перевагу на сторону славянскаго элементу, а бодай поднесе его до значицѣнаго вѣлью на выслѣдовъ выборовъ. Отже жъ таи іѣста съ мѣшанои людностью славянско-нѣмецкую высылаютъ около 60 послѣбѣ,

резь ту реформу. Тутъ можнѣе только обчисленье правоподобности.

Що до выборовъ зъ большои посѣлостей въ Чехахъ, то вже при последнѣхъ выборахъ одного послы (Лебенита) показалось, шо консервативно-национальна партія има тутъ перевагу надъ централістичною. Можна отже сподѣватися, шо и при новыхъ выборахъ всѣхъ 23 послѣбѣ зъ великихъ посѣлостей выйдутъ всѣ 23 послы зъ консервативно-национальнои партіи, противно централістамъ. А коли навѣтъ и не всѣ 23 послы выйшли зъ консервативно-національнаго табору, то все таки выключена вже та евентуальность, щобы всѣ 23 послы выйшли зъ централістичнаго табору, бо въ гдѣякихъ другихъ групахъ маютъ консервативно-националы по всѣ часы забезпечену большои.

Не менши зѣни може послѣдувати въ курінѣ и сельскихъ громадѣ черезъ розширеніе выборчого права на тыхъ, шо пізатъ 5 зр. бѣтъ податковъ. Нѣмецкій централісты суть на скрѣзъ представителеми капиталистовъ и богатого іѣщанства, цѣла ихъ политика була и есть капиталистично-буржуазна и тымъ поясняєса, для чего централісты звѣзды були противъ розширению выборчого права въ користь убожшои людности, а вже по всѣ часы рѣшично противъ загальному голосованию. Они чують, шо коли розширеніо выборчое право на убожшу людность, то тогда навѣтъ не въ однѣмъ чисто нѣмецкому окружуѣ выборчихъ и въ іѣстахъ выбирано доси мимо значного процента а навѣтъ и мимо переваги славянскай людности нѣмецкимъ послѣбѣ для того, шо убожжа славянска людность була по большои части выключена бѣтъ выборчого права. Отже въ многихъ такихъ іѣществахъ нова реформа выборчого права перехилить перевагу на сторону славянскаго элементу, а бодай поднесе его до значицѣнаго вѣлью на выслѣдовъ выборовъ. Отже жъ таи іѣста съ мѣшанои людностью славянско-нѣмецкую высылаютъ около 60 послѣбѣ,

котрѣ доси вѣже всѣ стояли по сторонѣ централістичної. О тѣ отже крѣсла посольскїи буде теперѣ вестися борба межи Славянами и Нѣмецами.

Не дастъся нѣчого напередъ точно обслѣти, якъ результаты выдастъ та борба, шо кождомъ одноже случаю можна и тутъ вѣдѣтися значою приросту антицентрализму, послѣбѣ. Кореспондентъ Allg. Augs. Zeitung, добре обзнаный съ становищемъ вну-триннихъ справъ и партійныхъ отношеній, обчислє, шо централістичнои партіи, котрѣ теперѣ числить 150 послѣбѣ, зменшится черезъ нову реформу выборчу вѣже о половину, бо при новыхъ выборахъ выйдетъ лише около 80 а въ вѣдѣшомъ случаю 90 послѣбѣ централістичнѣхъ. Навѣтъ найскрайнѣйшии централістични дневники, якъ N. fr. Presse, W. Allg. Zeitung и Deutsche Zeitung, якъ небудъ узнаютъ се обчисленье Allg. Augs. Zeitung тру-ха пересадныи (шо впрочемъ дуже зрозуміле зъ становища самодобного оптимизму сихъ дневниківъ), а все жъ таки самі припускають, що задѣ сеи реформы число централістичнїи послѣбѣ дуже значно зменшиться. А коли ще зважимо, шо вже и теперѣ дезерція межи централістичнїи послами разъ на разъ дуже значно возрастає, що противъ централістичнїи політики стають вже теперѣ и нѣмецкіи селяне, организуючись въ отруби бѣтъ централістів товариства селянсько-політичнїи, що на конець и нѣмецкіи іѣщанська демократія подъ проводомъ дра Кронаветтера отлучилася бѣтъ централістовъ, то се не буде зовсъмъ пересадно, коли приймо можнѣе зменшше централістичнїи послѣбѣ въ будучай ради державний зъ 150 на 100 послѣбѣ. Коли се станеся, тогдѣ рада державна, складаючись зъ 353 послѣбѣ, буде мати около 250 послѣбѣ антицентрализму с. е. бѣлько якъ 2/3 всѣхъ голосовъ и буде могла вступити на дорогу конституційнаго реформъ, такъ необходиимъ для переведенія нового перестрою державного въ дусъ правдивого рбаноуправленія всѣхъ народовъ Австрії.

(К. 6.)

Панславизмъ австрійскихъ Славянъ.

(Конецъ.)

"На дѣлѣ нема одного панславизму, якъ есть ихъ ажъ три, черезъ що, розумѣєся, ще не потроюєся то небезпечнѣство, якое загрожує Европѣ. Першій панславизму назавалъ панславизмомъ спорѣння, с. е. те всѣмъ образованымъ Славянамъ спільне чувство, що славянскай народності суть, такъ сказать, вѣтнами одного пня, а дальще те всѣмъ такъ само спільне пересвѣдчене, що всѣ славянскай языки мають спорѣній — вближеній формъ и въ сущності однакову язикову языкову, що отже славянскай народы въ тѣхъ вѣтнавъ до себе о много бѣлько вближеній, якѣ романськай народовъ до себе. Въ такому панславизму нема нѣкакого небезпечнѣства для Европы такъ само, якъ въ подобнѣй тому спорѣнію германськихъ народовъ".

А правдою причиною сеи опозиціи централістовъ есть не що иного, якъ лише обава, шо въ наслѣдство сеи реформы дотеперьшнѣе число централістичнѣихъ послѣбѣ значно зменшится. Розумѣєся, що нынѣ не дастъся еще зовсъмъ певно обчислити, сколько централісти втратять своихъ послѣбѣ ческихъ.

Довго они йшли все своимъ краемъ, мѣжъ своимъ людомъ, — вже отъ ажъ обридло.

— Чи далеко що та Московщина? пытали они одинъ одного...

— Та що піддопечемъ ноги — отказували другій, догадуючись: не близко, мовъ!

Поминувши свои стежи съ невеличими хуторками, шо ікъ кѣтнічиескіи весело кидались въ очѣ, — свои велики села съ кривыми улицями, съ бѣльми хаточками, съ вишневими садочками, — свои города, схожі на села, — вѣйши они въ лѣсній край. Переѣхали они ѹ за ними стояли страшнѣи боры со сосновами, ялины та осини. Йшли они день, ишли другій... лѣсъ тай лѣсъ!

— Оце ѹ Московщина починається, скажеть ктось.

— Отсе?... Тай невесела-жъ яка она!... все лѣсъ та боры, куда окомъ не скинь... только небо крѣзъ верховину mrѣ...

Сумно стало Максимови середь лѣса; жаль ему стало своихъ етерп' бѣвикрахъ, своего неба высокого: тутъ за лѣсомъ було тѣсно, душно, а небо адавалося низькимъ, похмурымъ. И спрадѣ оно було низьке ѹ похмуруе: йшлося вже до осені — темній хмары, ажъ чорнушати, снували по небу; перепадали частій дощі.

Пройшли верстовъ въ пятьдесятъ чи въ шѣстьдесятъ лѣсомъ — і въ хатинки, і въ людиники!...

— Декъ тутъ хуторы, села, города? Хиба тутъ и людей не ма?... толкуются самі мѣжъ собою.

— Та тутъ либонъ одинъ только городъ Москва ѹ въ, тай той ажъ на самого края Москвиши — отказано ктось.

Всѣ похмурили, вакурилися: йшли мовч-

ки, повѣсивши головы. Пройшли ѹ верстовъ десять ажъ бѣльше; выйшли на узлісъ.. Эѣ ѹ пѣдъ тесоной стрѣхи якоись чорнои будалъ показавши дымокъ. Очи направились на єго.

— Що то? Куйнѣ? — пытася Максимъ.

— Село! — отказалъ ему старшій москаль, що вѣзъ ихъ.

— То се куйнѣ у царинѣ?

— Нѣ, то — избы.

— Що то за избы?

— Хаты, по твому, хахоль!

Максимъ зареготався...

— Побїй васта лиха година, бѣзовій люд, съ нашими хатами! каже онъ, рєгучучись до своихъ. — У наєс куйнѣ чистийшій, інѣкъ у хатъ.

— У наєс хаты чистийшій, інѣкъ у хатъ.

— Побїй васта хаты година, бѣзовій люд, съ нашими хатами! каже онъ, рєгучучись до своихъ.

— То се кацапы-жъ...

— То кацапы-жъ... Отсе ѹ въ тобѣ правди-ва кацапщина!

— Отѣ вѣдѣ звѣдѣваши...

— То кацапы-жъ... Отѣ вѣдѣ звѣдѣваши...

— То кацапы-жъ... Отѣ вѣдѣ звѣдѣваши...

— То кацапы-жъ...

були замѣть ложка лави... Свѣтили ѹ хати не смальцемъ або олѣмъ, а икими тонкими лучинами.. Дымъ въ печѣ валивъ прямо ѹ хату, — бо хата бѣтъ дымаря, — даниль у гори, рѣзѧвъ очи.. Максимъ не пользъ за "палаты"; страшно ему було въ рилигти и въ той багноцѣ, що на доляцѣ. — Онъ за цѣло нѣдѣ не прилигавъ: въ хати ходивъ на дворъ, въ подвору ѹ хату; смоктавъ мольку (бо званий просинъ, щобъ не куришъ ѹ хатѣ), та лаявъ кацаповъ и кацапщиц.. Тутъ бѣтъ у перше побачивъ, якій кацапъ у себе дома.

— Черезъ тє-же они, бѣзовій ведомѣ, вѣдѣть до наєс хахоль заробляти, що имъ тутъ не медно середъ отсіхъ бордвъ та пунци синовихъ! думавъ онъ.

Ранкомъ знову погнали ихъ далѣ.

Чимъ далѣ йшли, тымъ не краще а гори. Поминали они ѹ такиxesъ сельможе въ десятокъ; минули ѹ городъ одинъ.. Церкви бѣльло ажъ щѣсть чи сїмъ, а то чорнѣло сїро-чорнимъ цвїтомъ. За городомъ только якасъ фабрика мурѣла, бо до цеглы не такъ дымъ пристававъ, а може була ѹ не давно вимурована.. Засумували наші некрути! А до того попідбиналися такъ, що молили Бога, колиже уже швидче доставитися на мѣсце — найдоно ѹ десятеро буде горше того, що бачили: — аби спочити. Йшли вѣдѣ

2 поїздів одержав о. А. Ювичинській лише 6 голосів.

Виборці народного кандидата мусили ще перед розпочатим вибору від часів самих виборів аж 3 рази телеграфично ускажатися перед ц. к. Намісником на незаконність противіння намін сторонах.

Перша незаконність була, що хоча стояли жандарми, то пущено цілу хмару жидовсько-агитаторів не тільки до сіній але і до самого салів виборчої, подчас коли въ нашої сторони нѣкого, кто не має карты легитимаційної навіть до сіній не пущено.

Розуміємо, що такими агитаторами набирали вибрали картками, котрі наперед були вже написані, комісію виборчу тільки въ Поляків і жидові. Се була друга незаконність. Третя: що через ту фальшагитаторів мусить въ великий трудомъ перетискатися кождий виборець до столу, щоби отдать своїй голосі, где коло самого стола комісію було въ 60 до вибору неуправлінныхъ жидовів, котрі на слухъ кождому виборцеві подновівали ім'я Тышковського. Жадні просьби інформації до дотичащихъ настојательствъ о приверненіе ладу і свободи голосування не помогли, бо „від тога было да є градъ“. Навіть пізні агитатори въ сали виборчої явно були і вневажали нашихъ виборців, особено тихъ, котрі дали голось на нашого кандидата. Агитаторъ Квірківіч зіломъ забрали нашимъ въ виборчімъ карты легитимаційні. Призначати однакож належить, що наше духовенство не дозванівало такихъ анекдотів і напастей, якъ р. 1879 при попередніхъ виборахъ. Такожъ менше напитковъ тепер минулося, тільки 100 літровъ оковіткі на 176 виборцівъ; але за те більше грошей впало въ жидовску та селянську кешеню. Опонідано, що платили по 6—100 зп. виборцімъ і агитаторамъ за голоси п. Тышковського. Ту надається прекрасний довідъ слівъ п. Гавзера: „О надіненю Богомъ на людъ въ користъ нації“ (?). Давнійше голосовано після авбучного порядку назви сель — тепер не більше підстави округами: Добромильськимъ, яко більше певнимъ на сторону противнику; оттакъ Бирча, а остатно Устрицькій. Вже при Устрицькій кричано: wiwat Tyszkowski, wiwat!

Кому належить присудити неудачу вибору нашого кандидата народного? Въ первій лінії незаконності при виборчої агитації, а въ другій лінії нашої інтелигенції, особливо переважної часті священиків. Бирчанського і Добромильського повіту, про ихъ неправдивість. Для чого жъ бо, питаючи, не яви-

ти, чи що. Выходять ранкомъ на двері, ажъ они рапчують по дверишку. Забрали ихъ, позаперали въ темну. Сумують они.

— Не сумуйте, брати! — утішає Максимъ. Сімъ бѣдъ — одинъ одієтъ! Я вісь вилюю.

— Якъ же ты на сімъ вилюю?

— А такъ: кажеть, що я напоинъ.

— Ну, то що?

— Ну, то й інчого. Тамъ уже мое дѣло..

Коли ее — кличуть ихъ до ротного. Ротний такъ і накинувся на нихъ звіромъ. Стоять москалі, та одно твердять: „винуваті! винуваті!“ А Максимъ стоять стоять, слухать-слухай, тай виступиши упередъ. Его ротний уподобається за мотористи.

— Я, какъ бинъ, уебумъ виную, ваше бороді! Я ихъ напоинъ.. Отъ, уже сколько тутъ, а не забрався подикувати имъ за науку. А ее — вибравъ нічку, тай то не гарядъ. Бійте мене, ваше бороді, сколько хочете: я всімъ виную.. Не накаюте толькъ моихъ товаришъ, учителівъ!

Се ротному сподобалось. Помікавъ зразу, ще полаянь, побатькувавъ трохи, тай прогнашъ: „Нѣ сметь миє! другій разъ.. за саску!“

Вишли від ротного, сміються; дакують Максимови, що колибъ не бинъ, дуже боло прішлося...

Після того Максимъ ставъ душою москалівъ. Моторист, сміливий, бинъ скрьбіа дають усімъ привідъ; уступава за товаришівъ, коли та де на гулянкахъ заводили сварку; горбкій, бинъ завідгоди вибріхувався передъ начальствомъ, якъ де попадалось товариство.... Бувши на всіму кавенію, не маючи великої недостачі въ одежі, — бинъ не жалувавъ інчого свого. Лучалося що небудь роздобути, — все те йшло на гуртъ, на товариські пропої... Товаришъ душъ въ ему не чули. Коли лучалося ему яке лихо, они завідгоди гуртомъ его виручали. Чи обійтися бува людько въ сварці, а грошей на іномъ катѣ-ма, они складаються по шагу тамъ, чи по коніції, якъ купували; чи порвалося що въ одежі при бійці до естанку, они ему вислужену і вазижану въ якого бе-режливого брали й давали.. Понага й шаноба Максимови!

Лиси при виборахъ всі священики Бирчанського і Добромильського повіту? Чи есть на то ик оправданіе? Чому сусіди латинські священики всі до одного колько ихъ було, до вибору явились — і на свого голосували а підніти агитували? За то селяне-виборці Устрицького повіту — то справді мученики и то не однократно за спору народу — але жъ всі священики Устрицького округа, хотъ суть найбільшими бѣдаками, але мають позицію по-чутії свого права и своїхъ народнихъ обов'язківъ. Проте честь імъ, и горіча подяка була честі Руї.

Зъ Тернополя.

Сумна вѣсть, подана въ „Дѣлѣ“ о зачинії смерти бл. п. Володимира Навроцкого, тронула до живого не тілько другівъ и знакомыхъ покійника, але викликала сердечний жаль въ кругахъ русихъ. Въ нѣмъ бо утратила Русь наша одного въ тихъ немногихъ борцівъ, що не зважаючи на ін'які труди, нечесноти и прослівованія, несуть буквально свою житію на жертвенникъ для добра руского народу. Покійникъ бѣль наймолодшихъ літъ своихъ ставъ трудиться на інвізѣ літературній. Вже ико слухає право заміщувати свои праці въ „Правдѣ“ и дуже рано здобувъ себѣ славу не тілько ревного діятеля патріота, але и справного публіциста, и учениго економіста і статистика. Кому жъ не відністи його статі: „Що насъ коштует пропаганда?“, „Руска народність въ школахъ галицькихъ“, „Нагінка за соціалістами“, „Шляхетній захищникъ народу“, „Класові інтереси“, або съ поміжъ многихъ въ „Дѣлѣ“ заміщенихъ статії неоднінні „Поддійна крейда?“

Згадка про тій дорогоційній праці доводить настя до переконання, що понеслимо не-бѣжаловани втрату. Отже тепер приходить настя черга показати, що умімо інініти нашихъ діятелівъ.

Може кто отповіднійши подасті гадку до усвіщенія памяти покійника, та похи що виляючи свою думку. Праці покійника розкинію по часописахъ мало доступніхъ для загалу Русинівъ, зберімъ отже все въ купу и выдаймо, а тымъ здвигнемъ ему нерукотворный памятникъ, загаломъ Русинівъ письменныхъ отвіримо животворну криницу, которая буде оживляти и кріпнити наші сили въ нащімъ ліхолітті, а нашої сердечній молодежі поставимо ворець достойний наслідованія. О скілько мogg я обчислити праці покійника, обнілівши окою около 25 листівъ печатнихъ, з рахуючи листъ по 28 зп. а. в., потребою около 700 зп. на видання. Накладъ покрільово 350 предплатниківъ по 2 зп. а. в., а чистий дохідъ можна бѣль вставити підъ іменемъ покійника до жільянного фонду товариства „Пропаганда“, до котрого заснованія бинъ немало причинився. Не сомніваюся, що Ч. Редакція схоче заняться тимъ трудомъ, а П. Т. Публіка руска щедро тому допоможе.

Одинъ зъ друговъ и почитателівъ Покійника.

НЕРЕГЛІДЪ ПОЛІТИЧНИЙ.

Австрійско-Угорска Монархія.

(Рада державна.) Комісія палати панівъ для реформи виборчої уконституovalася для 31. марта вибрали свого президента Шмерлинга, а его заступникомъ кн. Чарторийського.

(Намісникомъ Чехъ) іменований генераль бар. Кравецъ. Йонъ доси бувъ лиши прозвизоричнимъ управителемъ намісництва ческого.

(Австрійскимъ посломъ въ Букарешть) іменований бар. Марсь, бувшій посолъ изъ Вашингтона а тепер занятый въ міністерствѣ дѣлъ заграницьихъ.

(Повстанье въ Далмачії и Герцеговинѣ). Урядовий донесенія въ театрі въ йомы „Генералъ Даленъ“ доносить 26. марта: Ген. Обадичъ дostaвъ наказъ зреокніскувати съ значиою силою войска ціле побереже Дрини межи Фочею, Гораждою і Новобазарскій санджакъ. — Дня 29. марта донѣсть ген. Даленъ, що о іль іль іль іль отдельнія повстанцівъ появилася въ окрестностяхъ Перуци. Войско остріяло лишь задні патріотъ повстанцівъ. — Дня 1. цвітня донѣсть ген. Даленъ, що 28. марта колюмна Обадича на-дабала повстанцівъ підъ Іззарказаула. По короткій битвѣ повстанцівъ пофіуляси. Того жъ дна ріко страйни повстанцівъ. Того жъ дна ріко страйни коло Зацеваглава; повстанці утекли зоставивши одного убитого і двохъ раненихъ забрали съ собою. Підъ горою Плешею зновъ стрічені повстанцівъ і такожъ отпerto ихъ. Колюмна Замбара розложилася таборомъ на Плещі і Зацеваглава. Однієтітдѣлъ колюмни обсадиції Бастії. Одна колюмна войска вислана изъ Цемерно подибала на Крековъ 300 повстанцівъ і ви-перла ихъ на півночі. — Ген. Обадичъ вырушивъ 29. марта зъ Фочи на Куслатъ. Вокрія що виходъ зъ Фочи переднімъ стороною привітали повстанці стрілами. Надійшла въ помочь еще одна колюмна і по позногодині битвѣ отпerto повстанцівъ. Рівножъ въ бочину колюмну Обадича напаїть сильний отдѣлъ повстанцівъ. Въ той стрілчи брали участі въ головна колюмна і артилерія. Повстанці утекли. Около половина колюмна

Обадича зближалася до Целебіца. Битва отъ повстанцівъ тривала ажъ до ночі. Страти вояскъ для 29. марта: въ 14. батальону стрільцівъ 3 тяжко і 3 легко ранені. Зъ 77. (Самбірського) полку підъ Веленицею одинъ воїкъ убитий і 2 ранені. — Дня 31. марта вояскъ і артилерія остріяло повстанцівъ, котрі на двохъ трахахъ перевірялися черезъ ріку въ долині Тари. Войскамъ пощастило: одна тратва зато нула, много повстанцівъ впало въ ріку, 200 повстанцівъ вернулося назадъ до того берега, зъ коетого хотіли перевіряти на другій. Повстанцівъ мали 39 убитихъ, колько потонуло, не вѣdomо;

войскъ не стратили ані одного чоловіка. — Дня 1. цвітня підъ Горківською рівнинною одинъ стрілець. — Въ Крижоші знаходится еще повстанцівъ въ колікхъ місяцяхъ при границі чорногорської і непокоять патріотівъ. — Зъ наведенихъ урядовихъ донесень видно, що въ Герцеговині все таки вояскъ не удалось до тіпери не то зовсімъ знести, але бодай доткілько ослабили повстанцівъ. Зъ реконесансу ген. Обадича бачимъ, що всюда по дорозѣ реконесанскою колонією стрічали повстанцівъ і то, якъ самі справодзаніи стверджують, въ значніхъ силахъ; одна битва тривала бѣль по годину до ночі, а треба знати, що въ той битвѣ брали участі значна сила вояскъ. Тай ще отті що характеристично: бѣль початку повстання все повстанцівъ крутіться коло Фочи; колько то разомъ вже вояскъ очищували околице Фочи зъ повстанцівъ, а годъ очистити. Не диво, така вже природа землі герцеговинської; тому не зарадити и не знати якъ хорошій вояскъ. Коли судити зъ послідніхъ прокладань ген. Далена, то можна на певно заключати, що повстання такъ скоро не скончиться, якъ се деякій оптимісти по колікохъ удачахъ въ Крижошу голосили. Зъ донесення ген. Далена довѣдуємо, що навіть Крижоші не очищена зъ повстанцівъ. — При такомъ станѣ річчі не диво, що спільнімъ делегаціямъ буде предложенный новий кредитъ, котрый — якъ завірюють деякій вѣденській газети — не буде въ жаденъ способъ вносити більше, якъ 25 мільйонівъ.

У бургомістра Луки Павловича въ Кемено въ Крижоши, знайдено склоній въ огородѣ карabinъ заморданого передъ повторю місяцемъ жандарма. На люфт карабіна були вибиті слова: „Лука Павловичъ за свободу“. Павловича привезено закованого до Гравози, а бѣти кораблемъ до Катаро, где буде поставленій передъ судъ воєнного.

Угорський урядъ зауважавъ, що на полудні Угорщини появляються численній письма сербской партії революціонної, хотія не мають до Австро-дебіту. Огірто, що письма тѣ приходили въ середині сербского урядового дневника, котрый, розуміється, має дебіт до Австро-дебіту. Правительство угорське мало уdatи въ тоймъ до правильства сербского.

ЗАГРАНИЦЯ.

(Росія.) Дня 18. (30.) марта с. р. о 5 год. вечеромъ убито изъ Николаєвськимъ бульварѣ генерала Стрільникова, прокуратора военного суду въ Кіевѣ, пріїхавшого до Одессы на слѣдство по справѣ открытия тайногорі друкірні там же. „Одесский Вѣстникъ“ такъ описує фактъ: „Ген. Стрільниковъ сидѣвъ на бульварѣ, проти п. Лондоненкоп гостининції, звернений лицемъ до моря. До него неожидано наблизився зъ заду молодий чоловікъ. Нагле зачаливъ вистрѣтъ і ген. Стрільниковъ упавъ зъ лавки на землю. Выстрѣлившій пустився уткніти до Приморської улицѣ, где стоявъ възокъ. Проходивши случайно робітники надіяли въ звісъ якъ відомо, що опозиція: такого триумфа навіть не надіялася Гайдею. Однакоже не можна сказати, що революція регулярнику, викупивши десантъ, викупавши въ засаді більшевиць, бути противъ виборівъ Гайденомъ. Але правительство не могло і въ звісъ якъ либералівъ на певно числахъ, и для того все такі не було певні побѣди. Длітого то Гайденомъ въ Брайтъ ужили всіхъ своїхъ силъ позиції, щобъ переконати либералівъ о конетній потребності змінъ регуляриї. Мігли того що більшевиць опозицію позицію: такоже зміні регуляриї, засудили въ засаді більшевиць, що викупили у всіхъ членівъ: либералівъ зголосили поправки въ тоймъ деснѣ, щобъ до розширення замкнення дискусії потребно було днѣ тричтъ або й три четвертыхъ голосівъ, а не звісної більшості.

(Італія.) Дня 30 марта розпочалася въ Італії і головно въ мѣстѣ Палермо торжество обходу 600-тихъ роковинъ освободження Сицилії бѣль пановани французького. Великодній цвітлок день 30 марта 1282 р. записаний чорними буквами въ історії Французькій підъ ім'ямъ „Чорна сицилійська“. Кароль Анжуенській отримав по 18-лѣтнімъ панованю Сицилію; але не въ тоймъ трагізмъ дѣла, — французькій король въ середині вѣкачасто здобували і теряли краї — але въ тоймъ трагізмъ і гроза, що утрати Сицилії відзначалася великою, грізо

